

REDACTIA

Arad, Deák Ferencz-u. Nr 8

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an 20 cor. pe 1/2
an 10 cor.; pe 1/4 de an
5 cor.; pe 1 lună 2 cor.
Vest de Duminecă pe an
— 4 coroane. —
Pentru România și
trănită pe an:
40 franci.

Manuscripte nu se napotază

TRIBUNA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA:
Arad, Deák Ferencz-u. Nr 8

INSERȚIUNILE:

de nu și garnouzi: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 bani,
de fiecare publicățiune.

Afăt abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Scrisori nefraucate nu se
primesc.

Anul IV.

Număr de Duminecă

Nr. 52

CU PĂTRU ANI.

Cu numărul de azi încheiăm patru ani de muncă întru luminarea poporului dela sate. Când întemeiasem «Foaia Poporului», îndreptasem deja gândul nostru spre sătenii lăsați în părăsire. Ear luându-ni-se puțința de a lucra la Sibiu, noi toți câți am luptat la «Tribuna» și «Foaia Poporului» am adus aici toată stăruința și dragostea noastră pentru cele naționale

Cititorii noștri, cari ni-au spriginit dela început, vor ști să judece întru cât ni-am îndeplinit datoria de buni Români.

Remâne să judece însă întreagă obștea română dacă aici, la marginea apuseană a României, unde peste un milion de Români trăiesc față în față cu Ungurii, Nemții și Slovacii, a fost bine ori nu să fie o foaie românească?

E destul să atragem luarea aminte numai asupra luptelor ce-am dus la comitat, pentru a se convinge toți, că încă de mult Aradul era menit să fie un centru politic. El a și fost în trecut. El lipsise numai arma cea mai trebuincioasă în luptele politice: o foaie, care zi cu zi să țină mereu nestins focul sfânt al dragostei de neam și să ajute la luptă împotriva celor cari ne calca drepturi înscrise în lege.

Având acum această armă și fiind adunați în jurul «Tribunei Poporului», nu numai fruntași din comitatul Aradului, ci din toate părțile locuite de Români, avem nădejdea a face din Arad ceea-ce era în trecut Sibiu: locul de izbucnire națională dacă nu al tuturor Românilor, apoi cel puțin al celor de părerea căror trebuie să se țină seamă și al cărora cuvânt este hotărâtor în mersul afacerilor noastre politice și bisericăști.

Că avem poporul la spatele noastre, un popor brav, am dat dovadă chiar în anul întâiu de când luptăm aici: în Decembrie 1897, când la chemarea noastră mulți de țărani au umplut orașul și am ținut Docsologia mare în biserică vlădicească, dacă prin baionete ne opriseră a ține adunarea plănuită... și mai târziu ne-am arătat apoi prin ridicarea în scaunul episcopesc a Domnului Domn Iosif Goldiș, când cei cari nu cunoșteau încă starea eparchiei Aradului, nici trebuințele noastre politice, își dederă mână la luptă făcându-ne să și pătimășă, împotriva noastră... Am răbdat însă și azi mulți dintre cei nedumeriți p'atunci ne laudă, că luptă dreaptă am purtat și în toată privința numai întărirea neamului românesc am urmărit-o.

Când ne arătăm bucuria văzând că am fost înțeleși îndeosebi de poporul dela sate, pe umerii căruia apasă toate greutățile și care este paznicul tuturor comorilor neamului, nu putem să nu ne îndreptăm, întâiu de toate, tot către săteni, legându-le de suflet și în viitor să dea «Tribunei Poporului» un sprigin încă și mai stăruitor. Cine știe carte, să citească și să urmeze povețele ce dăm, că fie-care din-

tre noi bucuria și fericirea vieții și-o caută în munca pentru cele obștești, în întărirea țărâniei, în ajutarea la bună-stare a acesteia și luminarea minții ei!

Și să ne adunăm puterile îndeosebi în vederea viitorului celui mai apropiat. În vară, ori cel mult spre toamnă, vor fi alegerile dietale. Fie-că ar hotări fruntașii că nu luăm parte la alegeri, fie-că ni-am hotări să intrăm și noi în alegeri, luptă mare vom avea de purtat. Pentru-că din parte unguerească o adevărată vânătoare de voturi are să se facă... Potrivnicii unguri ai stăpânirii vor căuta să-i adimenească pe alegătorii români spunându-le că au aceeași țintă ca noi, nemaghiarii: resturnarea unei stăpâniri nedrepte, — pe când în sufletul lor ură ne poartă și vină ei caută stăpânirii mai ales pentru-că nu ne asuprește destul de tare... Ear oamenii stăpânirii vor căuta să-i ducă pe Români la vot făgăduindu-le câte toate, unde nu va prinde vorba șireată, vor folosi porunci aspre și poate chiar sulita gendarmilor.

Ear noi, Români, dacă voin să fim luați în seamă ca un popor, ear nu ca o adunătură de oameni pe care ori-care stăpânire crudă să o batjocorească, trebuie să ne ținem bine și tari, ca nici adimeniți nici înfricați să nu ne lăsăm!

Șaceasta o putem ajunge lesne: să ne iubim unit pe alții și toți împreună să mărturisim, că ne vom pătrunde de sfintele învățături ale aceluia, a cărui naștere o prăznuim, și care prin iubirea sa de oameni o lume a mântuit, — că vom alunga dela noi deșertăciuni, și tot felul de patimi înăbuși-vom când vorba e de cele naționale.

Patru ani, cât am luptat la «Tribuna Poporului» căutat-am să ne călăuzim numai de ce e bun, frumos și folositor neamului... Așa vom face și în viitor. Cine e pătruns și el de aceste gânduri și simțiri, găsi-va întotdeauna frați între noi, după-cum și noi ca unor frați îndreptăm cuvânt pentru spriginirea și mai departe a foii noastre, ca munca dusă cu puteri unite, aici, la hotarul dinspre apus al României, în istoria neamului românesc o pagină strălucită să fie.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Russu Șirianu.

Magyar Szó, ziarul baronului Banffy, e supărat foc pe mitropolitul român Mihaly și Meșianu, pentru-că ar fi orânduit recensământul credincioșilor lor. Eată în ce termenii își varsă supărarea:

«Cei doi mitropoliți români din patrie, Ioan Meșianu, mitropolitul gr. or. român din Sibiu și Victor Mihaly, mitropolitul gr. cat. din Blaj au început un atac îndrăsnit contra maghiarimei și contra demnității de stat maghiar. Nici nu e vorba de ceva mai puțin, de cât ca dacoromânismul să târască și să compromită în fața străinătății Ungaria oficială, seriozitatea serviciului statistic maghiar și autenticitatea constatărilor lui. D'al de Meșianu și Victor Mihaly, au ordonat ca de anul nou să se facă un recensământ separat al poporului de sub oblađuirea lor bisericăască, cu a cărui rezultat cei doi mitropoliți vor face demonstrație contra datelor oficiului sta-

tistic. Despre acelea vor spune că sunt falsificări, statisticele lor fiind adevărate, exacte, căci, eată noi dovedim că sunt cu sute de mii mai mulți Români, decât arată statistica maghiara, ai cărei fabricanți sunt tot atâția șovinisti maghiari sêlbateci, cari și din Români fac Maghiari. Această contra-statistică, sperăm, că ministerul de interne va opri-o».

Turbarea îl face pe șovinist ca singur să se demascheze, să bruscheze și să sîdeze adevărul și dreptatea.

Mai e nevoie să caracterisăm noi recensământul oficial?

Statificarea administrației sanitare.

Asociația regnicolară a medicilor a prezentat un memoriu ministerelor de interne, justiție și comerț, prin care cer statificarea administrației sanitare. În memorandum se expune, pe de-o parte starea puțin mulțumitoare a medicilor, din punct de vedere material, ear pe de altă parte se arată marile foloase ce ar aduce sănătății publice luarea în mâna statului a acelei administrații.

Nu vor mai rămânea atunci atâtea posturi de medici neocupate și nu vor mai rămânea atâtea bolnavi fără ajutor medical.

Din casurile de moarte, la anul 1893, au fost 25% cari nu avuseseră parte de medic; la 1894 n'au fost tratați 25.9%; la 1895 chiar 29.8%. Așa că, după-cum se vede din aceste date, numărul morților din cauza lipsei la boală de îngrijire medicală e în creștere.

Îmbunătățind și asigurând starea materială a medicilor statului, negreșit că ei vor fi puși la adăpost de miserie, și mai cu interes, mai ușor, și mai bine controlați își vor putea împlini misiunea de mare importanță pentru viața și sănătatea poporului.

Pentru-ca binecuvântatele roade ale științei medicale, însă, înadever să fie obștei de folos, se mai cere un lucru, de care prezentatorul memoriului nu și-au adus aminte.

E vorba, că numai astfel de medici vor putea servi cu adevărat nevoile poporului, cari vor putea să se înțeleagă bine cu el, să și știe să-l vorbească în limba lui.

În cazul când statul ar lua asupra și administrația sanitară a țării, ar trebui să nu scape din vedere adevăratele interese sanitare ale popoarelor din patria noastră, și asigurând existența corpului medical pe de o parte, ear pe de altă parte controlând activitatea lui prin multiplele sale mijloace oficiale, să lase poporului sarcina de a-și alege tot el, după placul său, pe medicul său, pe care îl cunoaște, care e de un neam cu el.

Nu mai astfel ar avea înțeles statificarea serviciului sanitar, numai astfel bunele intenții ar ajunge bune fapte și ar asigura un folos pentru obște.

Să nu degenereze însă și această instituțiune, pentru a ajunge un mijloc de căpătuală pentru... diferiți jidd-nași «buni patrioți»! Căci în acel cas numai se adaugă la greutățile poporului și se ușurează, pe spinarea lui, viața secăturilor.

Pentru sănătatea poporului atunci nu un câștig ar fi, ci pentru exploatarea lui o nouă cale s'ar deschide.

Spărtură între guvernamentali

În partidul guvernamental e fierbere mare, care dacă n'a dus încă la spărtură pe față, e numai pentru-că în ajunul alegerilor dietale nici apponyisti și nici guvernamentali (tiszaiști și bánffyști) vechi nu vor să se ia la ceartă. Citind însă ziarele din Budapesta, îndoială nu încap, că apponyisti și liberalii ortodocși (cum li-se zice tiszaiștilor) nu pot s'o ducă sub același acoperiș.

Ce s'a întâmplat adică? Eată ce.

La anul nou al catolicilor și reformaților ovreiu Falk a felicitat, în numele partidului, pe capul guvernului, pe prim-ministrul Széll. Între altele el a zis:

„Vechia gardă trăiește și nu s'a predat»...

Ear ca să nu fie îndoială despre care gardă e vorba, a mai adăugat:

„În partidul liberal numai numărul membrilor s'a schimbat»...

S'a repetat, cu alte cuvinte ceea-ce s'a mai întâmplat, tot în anul acesta, între Apponyi și contele Tisza... Cest din urmă zisese la Oradea-Mare cam tot ce a spus Falk, ear Apponyi i-a răspuns în «Budepesti Hirlap», declarând că el și soții săi de principii când a intrat în partidul liberal (după căderea lui Bánffy) n'a înțeles că s'a făcut o apă cu cel cari au acoperit toate păcatele lui Tisza și Bánffy, ci într'un partid primenit în principiile sale de până acum.

E firesc deci ca apponyisti să fie și acum supărați pe Falk. Organul lor nici nu întârzie să-l certe pe obșterabinul tiszaiștilor, ear kossuthiștii nu mai pot de bucurie.

„Budepesti Hirlap» crede că neînțelegerile iscate pe urma vorbirii lui Falk se vor împăca.

„Crăpătura — scrie B. H. — ce s'a făcut la anul nou pe oala partidului guvernamental, o să fie legată cu sîrmă (drot), pentru-că chiar și un vas legat cu sîrmă, când vorba e să alegi, e mai bun decât unul spart în cioburi».

„Egyetértés», (n-rul dela 3 c.) organul Kossuthiștilor, scrie însă:

„Ear s'a dovedit, că în partidul guvernamental nu poate fi vorba de înțelegeri. Elementele sale eterogene nu-s de loc contopite și credem că nici nu vor fi. Cei vechi și cei noui nu se pot cu nici un chip înțelege. Ei se deosebesc în convingeri, în simțiri, în gust și în credințe politice».

Anul nou a început deci destul de rău în partidul guvernamental. Vom vedea acum ce vor aduce — alegerile. După cum se pare, și la alegeri mulți dintre guvernamentali vechi și noui vor sta față în față ca — vrăjmași!

Lupta în comitate.

În ziua de 29 Dec. ținându-se la Deva congregația comitatului Hunedoare, a venit la ordinea zilei și propunerea Secuilor s'achiași din Trei Scaune de a se desființa legea naționalităților. În numele Românilor dl. Dr. A. Vlad a făcut o contra-propunere în înțeles ca circularul comitatului Trei-Scaune să se ia dela ordinea zilei nefiind demn de o pertractare serioasă, motivând pe larg și cuminte contrapropunerea sa. Au mai vorbit tot în acel înțeles dl. Fr. Hossu și Dr. A. Munteanu. Dintre Unguri nici unul nu a îndrăznit să susțină proza Secuilor, ci au votat numai. Fiind mai mulți, se înțelege că au luat spre știre că d'aci încolo Săcuii vor să rezolve în Țeara-Ungurească cea mai grea afacere: certele dintre Unguri și ceilalte neamuri din patrie.

În urma ținutei Românilor a doua chestie: să se voteze o sumă de bani pentru statuia lui Vö ösmarty, n'au mai votat o nică Ungurii.

Din România.

Duminea trecută Alteța Sa Regală Principele Carol a asistat la serviciul divin oficial în Capela Metropolitană și pentru prima-ora s'a împărțit cu sfințele taine, în prezența I. P. S. Mitropolitului-Primat și a profesorului Alteței Sale de religione, iconomul Const. Nazarie.

Serbare școlară.

Duminea d. a. „Societatea corpului didactic primar din România” a dat o serbare școlară în sala Teatrului Național cu ocaziunea aniversării nașterii M. S. Reginei și în folosul fondului său. Sala era în desuță de public. Când cortina s'a ridicat, se văzură sute de copilași de ambele sexe înșerați după vârstă și înălțime executând rugăciuni și cânturi școlare cu siguranță și precizie. Elevii școlilor normale a societății pentru învățătura poporului român sub conducerea profesorului Bănuțescu au executat arii românești pe vioară și cu vocea secerând aplauzele publicului. Elevii aceleiași școli au făcut apoi exerciții gimnastice cu bastoane.

La oarele 4 $\frac{1}{2}$ — semnalul se dă, că M. S. Regina a intrat în Teatru; când figura sa, înzestrată cu acea blândețe și acel zîmbet dulce, cu care farmecă o lume întreagă, a împedobit loja Regală, lumea din sală se ridică în picioare, primind cu entuziasm și manifestație de profundă dragoste pe iubita Suverană, care era însoțită de d-na Mavrogheni, damă de onoare, și de dl. C. Arion, ministru al instrucțiunii publice, Barbu Delavrancea, primarul capitalei, S. Ghica, directorul general al teatrelor și Dobrescu, prefectul de poliție, cari au eșit întru întimpinarea Reginei.

Serbara urmează. „Florile Dalbe”, „Sculași, sculași, boeri mari”, „Steaua sus răsare” și „Trei crai dela răsărit” sunt executate de elevele Asilului „Elena Doamna”, și alți copilași. Buna noastră Regină aplaudă zîmbind cu drag la copilași de pe scenă.

Atunci, printre rîndurile copilașilor înainteză o încântătoare copilă, ca de 10 ani, îmbrăcată în haine naționale și, cu o voce sigură și nealterată de emoțiune, recitează poezia dl. Teodor, „Regină Măndră”. M. S. Regina pare viu mișcată lacrimi scânteiază în ochii săi ca niște pietre scumpe și face semn curajoasei copile, care se numește Giorganda Maria, să vie în loja Regală.

Apoi, un elev din clasa a patra primar, Lugoșeanu Ion, recitează o cuvântare cu prilegiul aniversării a 57 a M. S. Sale După asta d-na Mavrogheni introduce pe ambii copii în loja M. S. Reginei, care îmbrățișează pe copil cu drag, întreținându-se cu el mai mult timp.

În acel moment orchestra Teatrului Național întonează imnul regal în aplauzele întregului public, care ascultă în picioare.

La un moment, din toate piepturile se aude un strigăt: Trăiască Regina!

Pe la oarele, 5, micul principiu Carol și Elisabeta, cari până la acea oară fuseseră la circ, intră egomotoși și veseli în loja regală. M. S. Regina îi îmbrățișează călduros, ear ei, sglobii și mulțumiți, po-

vestesc prea iubitei lor mătuși în gura mare și în românește, ceea-ce văzuseră la circ.

Cortina se ridică spre a reprezenta frumoasa dramă religioasă a dl. V. Comovici „Viteșul sau Irozi”, cu o musică atât de reușită și niște tablouri, cari au scos la iveală încodată talentul escelentului pictor dela Teatrul Național Romeo Girolamo.

Micii principii, deveniți atenți, privesc la acea feerie, cerând explicațiuni dela M. S. Regina. Între acte, dl. Barbu Delavrancea, primarul Capitalei, oferă micilor prinți câte o stea, dintre acelea cu cari copiii colindă pe stradă. M. S. Regina mulțumește cu multă amabilitate dl. Delavrancea pentru darul făcut, ear principii Carol și Elisabeta iau, cu o vie mulțumire, nouele jucării.

La finele spectacolului se fac din nou ovațiuni familiei Regale.

Din străinătate.

Nenorocirile războaielor. Un soldat francez, reîntors rânit din războiul chinez, povestește următoarele:

La 2 Octomvre, după un marș de 12 kilometri odihneam într'un sat. Plecărăm apoi înainte. D'odată ne pomenirăm că suntem luați la țintă. Cei cari trăgeau în noi erau Ruși; ei ne socotiseră Chinezii. Am observat greșeala, dar ce ere să facem? Ne-am trântit la pământ, oficerii căsătau să dea semne, dar în zadar. Rușii trăgeau încă și mai zdravăn. Sergentul Renandeu căzu mort, căpitanul Guerrire ridică steagul tri-color, dar fu rânit la braț ear eu în coapsă. Zăvavul Candy cade și el mort. Cei din dărătul nostru, neștiind că suntem atacăți de Ruși, trăgeau și ei. În cele din urmă Rușii puseră baioneta și deteră năvală asupra noastră. Numai când ei ajunseră în fața noastră observară greșeala. Se aruncară în genunchi, strigând: „Dar acestia sunt tovarășii noștri. Era însă destul de târziu căci dintre noi 2 au fost împușcați ear 9 râniiți. Soldații francezi râniseră și ei mai mulți ruși, cari de altfel au fost toți decorați.

Prietenie italiano franceză. Flota italiană din Marea Mediterană, care în timpul de față ancorază la Neapol, la 15 Aprilie va merge la Nizza, ca să felicite pe dl. Loubet, președintele Republicei franceze, care va sosi acolo. Această vizită a flotei italiene este un răspuns al vizitei ce a făcut flota franceză răposatului rege Umberto, cu ocaziunea călătoriei sale în Sardinia.

Presa franceză privește cu mulțumire vizita flotei italiene, deși ea nu este decât un act de politeță care nu s'a putut efectua până acuma, din lipsă de ocaziune favorabilă.

Dujmănie sërbo bulgărească. În timpul din urmă s'a svonit că Rusia ar fi reușit să facă pe Sërbi și pe Bulgari să facă o alianță de apărare reciprocă față cu tendințele și interesele altor popoare în Peninsula-Balcanică.

Noul ziar „Bratinstvo” apărut în Belgrad, care în programul său se declară de apărător al intereselor sërbești în Macedonia și Vechia-Serbie, îndeamnă pe poporul sërbi la o înțelegere frățească cu Turcii, Românii și Albanezii, căci — zice „Bratinstvo” — Sërbi nu pot încăpe cu Bulgarii în Macedonia.

Războiul buro-englez.

Kruger, care petrece la Haga, a primit la anul nou știri foarte bune. Până acuma au intrat în Capland și Natal (pe pământ stăpănit de Englezi) șapte trupe bune, către cari se alătură din ce în ce tot mai mulți olandezi și africanderi.

La 1 Ianuarie n. o trupă de Buri la mează-noapte de Rosmead a oprit un tren englez, cărui i-au dat foc, ear pe soldații cari erau în tren i-au lăsat liberi după ce li-au luat armele și munițiunile.

Antistia comunală din Rosmead a dat poruncă aspră, ca femeile și copiii să fugă de prin sate, ear bar-

bații să prindă arma și să lupte contra Burilor.

Foile engleze se arată de altfel îngrijorate și spun, că Englezii cu nimic nu stau mai bine pe câmpul de luptă de cum au stat înainte cu un an.

Astfel Times scrie:

„Englezii și anul acesta îi încep în împrejurări tot așa de grele, ca în anul trecut. Numărul Burilor năvăliți pe Capland adevărat, nu este atât de mare, ca anul trecut, dar starea se agravează prin faptul, că ei au pătruns în jos spre sud, până în inima Caplandei. S'a dovedit apoi, că olandezii d'acum țin cu Buri, cari reușesc într'una să scape din nămea Englezilor porniți să i prindă. Buri scapă de urmărire ei atât mai ușor, cu cât de pretutindeni ei iau cai buni și odihniți, căci guvernul englez nu i-a venit în minte să confişte el caii.

Ear „Daily Mail” primește din Capstadt următoarea telegramă:

Din toate părțile fêri sosesc aici știri, cari ne îngrozesc. Buri, cari au năvălit peste noi, întrec numărul de 5000 și alte două oștiri au trecut apa Oranjului. Ei au ocupat munții Zour și lângă Steynsburg s'au adunat ca să dea apoi năvală peste Cradock, loc strategic de mare însemnatate, căci d'acum poștă stăpăni drumul la mare. Comandanții englezi nu știu ce să facă. Li-ar trebui un întreg corp de armată să-i scoată pe Buri de pe locurile pe cari le-au ocupat. Până acuma Buri au pus avot mâna pe mai mult de 20 000 cai, luați t'și dela Englezi.

Sunt apoi temeri, ca azi-mâne De Wett să reușască să între și el în Capland, d'și generalul Knox e tot pe urmele lui.

Către cititorii noștri.

Acum se încheie anul și mulți dintre abonenții noștri nu și-au plătit încă ce datoresc. Li rugăm pe toți să bine-voiască a și achita cât mai repede abonamentul, alt-fel li-se va sista trimiterea foii.

Redacția și Administrația.

Dela școala de fete.

Mercuri la orele 5 după amiază elevele școlii de fete din loc au dat o serată literară-musicală. P. S. Sa Episcopul I. Găldăș, însoțit de protosincelul I. Pap și referentul școlar Romul Giorogariu, a onorat cu prezența sa elevele și corpul profesoral, cari l'au și primit cu o mare bucurie.

Mica elevă Victoria Micu a recitat o poezie de ocazie, omagiu la adresa bunului prelat, protectorul școlii. S'a executat apoi un program foarte variat, care a cuprins recitari, o distiație și executarea mai multor piese la pian și vioară.

La urmă P. S. Sa Episcopul a adresat elevelor cuvânt pârîntesc, arătând că e mulțumit de mersul școlii de fete și de progresul ce se face; îndeamnă elevele să învețe și mai departe cu sârguință; vor face ast-fel bucurie nu numai corpului profesoral, dar și părinților cari aduc jertfe pentru creșterea și instrucția lor. P. S. Sa a stăruit să arate îndeosebi rolul frumos ce vor avea să-l împlinească elevele cari se vor face învățătoare. Acum, că se începe vacanța, le urează tuturor fericiri și le împărtășește bine cuvânturi arhiericești.

Solicitudinea ce înaltul prelat arată școlii de fete desigur este merita să ridice t' mai mult prestigiu acestei școli, pentru a cărui progres facem și noi toate urările de bine.

Ultime știri.

Cașovia, 2 Ianuarie. Agenți de cari au umblat și prin Ardeal, caută și prin părțile acestea să angajeze bărbați pentru a merge să lupte în Africa împotriva Burilor. Li s'agăduște oamenilor arună de 600—800 floreni ear cât vor lupta în oștirea englezi cât 5—8 floreni pe zi.

Fiume, 3 Ianuarie. Vaporul „Capri Corn” a suferit naufragiu lângă Bude. 9 oameni s'au înecat în valurile furioase ear ceilalți, agățați de catarge, așteaptă să fie mântuiți.

Budapesta, 3 Ianuarie. Din comitatul Sepuş vin știri cari îngrozesc. În mai multe comune a izbucnit tifosul (lungoarea) din cauză că oamenii n'au ce mânca. În orașele Lublo și Krompach s'a întâmplat că femei și copii au căzut și au murit pe stradă, slăbiți cum erau de foame.

Belgrad, 3 Ianuarie. Colonelul Simonovic, care a fost arestat din cauză că a furat banii miliției, s'a împușcat în temniță.

București, 3 Ianuarie. În ședința de ieri a Camerii s'a primit cu 58 voturi contra 21 convenția comercială cu Grecia. În decursul discuțiunii a vorbit și ministru de externe Marghiloman, răspunzând deputaților Mănuș și Take Ionescu, cari au obiecționat proiectul ce s'a adăos la convenție, protocol prin care 6 bisecici grecești din România sunt recunoscute ca persoane juridice.

S'a votat apoi o pensie soției și copiilor regretatului Mihailianu, omorât de bandiți bulgari.

Cu această ocaziune deputatul Rășnava, a cerut lămuriri în privința conflictului cu mâna bulgară.

Ministru Marghiloman a răspuns că n'a așteptat să se aducă în discuție politica guvernului tocmai când se discută un proiect de lege cu care guvernul nu fînteste să demostreze în contra u lui stat vecin, ci a fîntat numai să aducă omagiu unui bun patriot. Ministru roagă Camera, pe ziaristi și pe oricare Român scriitor să și păstreze și de acum încolo sângele rece, îndeosebi în momentul când actele marelui proces se trimit în Bulgaria. Felul cum se va rezolva afacerea, nu satisface pe toți. În același înțeles au vorbit și ministru Arion și Take Ionescu.

Coves, 3 Ianuarie. Lordul Roberts a sosit. Spre întimpinarea lui a venit și prințesa Beatrice și prințul Connaught. Răspunzând vorbirilor ce i-au adresat, lordul și-a exprimat părerea de rîu că întorcerea lui acasă nu însemnează și pace.

N'a plecat bucuros din Transilvania are însă încredere în lordul Kitchener, dar care va avea încă multe greutăți de învins, avînd a face cu un dușman sprinten și trebuînd să facă marșuri grozav de obositoare.

Roberts s'a dus apoi la castelul Esborn, unde a fost primit de Regina care i-a dat și decorația cea mai înaltă.

Londra, 3 Ianuarie. Chinezul Bahait, cel care a omorît pe baron Ketteler, a fost decapitat tocmai ziua anului nou. Nainte de a tăia capul el a zîmbit publicului când fu invitat să și potrivească gâtul pentru a fi tăiat, a spus glas tare că el a omorît pe Ketteler din porunca altora.

Se asigură că Impăratul Chinez voește să îndeplinească toate condițiunile puse de marile puteri, pentru a se pute încheia apoi pace.

„Și pe pământ pace și — între oameni bunăvoire“

La nașterea Mântuitorului nostru Isus Christos, s'au arătat pe cer mai multe cete de îngeri, cari laudă pe Dumnezeu și ziceau cântându-l: „Și pe pământ pace și între oameni bunăvoire“.

Pace pe pământ și bunăvoire între oameni — acestea sunt cele mai frumoase cuvinte care s'au născut pe lume. Când a venit să mântuiască lumea omenească, căci nici pe cer și nici pe pământ nu s'au vădit încă Mântuitorul nostru Isus Christos între oameni, decât pace și înțelegere. Au trecut o mie și nouă sute de ani dela nașterea Domnului nostru Isus Christos, care luând fire omenească, s'a născut, a învățat, a pățimit a murit s'a îngropat și a înviat — aceste toate numai pentru răscumpărarea noastră — a omenirii.

Pace și bunăvoire, înțelegere și iubire ar trebui să fie între oameni. Știut este că în familia aceea, în comuna aceea unde nu domnește pacea și bunăvoirea — acolo nu sunt urmări bune; tot așa e și cu o națiune, care nu iubește pacea și buna înțelegere, dacă și nu să nimicește, dar vezi cu ochii cum decade din zi în zi.

Noi Români, har Domnului — până acum o mână binișor, față cu grelele împregiurări între cari trăim, dar fiind vorba și între noi de pace și bună înțelegere, nu putem zice tocmai de tot bine, deoarece în comunele și ținuturile locuite de ai noștri, prea adese-ori ni-se dă privilegiu să vedem neînțelegeri.

Și ce este neînțelegerea? nu e alt-ceva, de cât o armă cu două tălăsură, așa că ori cum ajungi la dinsa te taie, te umple de rani și în fine te poate și nimici.

Greul poporului nostru e la sate, deci numai cei cari petrec cu dînsul pot cunoaște bubele neînțelegerilor, a certelor și a urei, etc.

Neînțelegerile și relele nu vin mai mult din afară ci dintre noi; să ne aducem aminte de poezia „Poporul și Pădurea“ de Alexandrescu. Acei oameni — dintre noi — fac neînțelegerile, ura, partidele etc. Iubirea de partide nu e bună! Partidele nu aduc folos, partide de cari cu păterea de rău trebuie să recunoaștem

că sunt mai răi decât în tot locul și cari lucră una împotriva celeilalte și astfel nu pot fi decât rău, dacă tac bine ori rău, ei merg orb și de regulă pe calea retăcirii.

Nu este vina la aceste poporului; el deia fire e bun și ascultător! Vina sunt capii adacă conducătorii astorfel de partide, cari de regulă sunt oameni cu carte, cari nu voesc să cedeze (să lase) unii altora și în cele mai multe locuri nu pentru-că voesc să lupte serios și pentru altarul națiunii, ci ca să se arete unul mai la putere decât celalalt, căci vezi Doamne de ce să aleg eu d. e. preot pe cutare, deși este poate cel mai bun, când și contrarul meu îl dorește? ba mai bine pe cel mai slab, cea-ce însemnează atâta: pentru ce să lucră eu pentru binele școalei și al bisericei adacă pentru națiune mai bine să mă fac coadă la topor. Multe casuri de aceste sunt! Dar sunt altele și mai mari și mai scârboase, cea-ce prea adese-ori ni-se dă privilegiu să le vedem-ori în câtrau vom merge.

La toate aceste, să știe, că de regulă oameni cu carte sunt cauza, cari își uită de ei și până când aceste vor merge tot așa, până atunci nu va fi bine; că dacă badea Nicolae e om bogat și cu putere în satul său, de ce să nu fie și el mândru că poate lucră contra celui-lalt bogat când dascălul ca om învățat, lucrează contra popii și întors notarul contra judeului etc.

Suntem în ajunul sărbătorilor Nașterii Mântuitorului nostru Isus Christos, să ne bucurăm cu toți; să le lăsăm toate la o parte: interese, mânie, răsunări, să nu fim iubitori de partide, să ne iubim și stimăm unii pe alții, să grijim mai presus de toate de masa poporului, căci cât-ee aceea se dividează va fi vai și amar de noi; să ne aducem aminte de părintele cu fiii și neluțele: pe toate odată fiii nu le-au putut frânge, dar divizate — foarte ușor.

Nu mai dacă le lăsăm aceste la o parte, putem zice că suntem slugile școalei și ale bisericii și astfel fi credincioși ai națiunii noastre.

Nu mai așa putem să ne dăm seamă, înaintea celui-atot-puternic, cu fruntea ridicată și fără șovăire — despre faptele noastre, dacă vom iubi pacea și buna-înțelegere ca Avram care s'a înduplecat a da lui Lot

parte cea mai bună, numai ca să fie pace și astfel bucurându-ne și veselindu-ne, putem cânta ca Ingerii la Nașterea Dumnului nostru Christos: „Nărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace și între oameni bunăvoire“.

Monoștor, la Nașterea Dumnului 1900.
I. Furdianu,
învățător.

Dela sate.

Unde sunt conducători buni, poporul înaintea în cele bune și frumoase, fericită este deci comuna aceea care are preoți și învățători de-al lui Dumnezeu.

Așa nici noi din comuna Almaș nu suntem lipsiți de conducători și le urmăm sfaturile cele bune. Ne-a învrednicit Dumnezeu de ne-a trimis de preot pe părintele Cornel Lazar, care de când e în mijlocul nostru, pe lângă aceea că ține frumoase slujbe Dumnezești regulat, ne cuvintează des și ne luminează cu cuvântul adevărului, ne sfătuește totdeauna la cele bune și conduce treburile noastre bisericesti și școlare spre înaintare și noi urmăm sfaturile bune, ear învățătorii noștri mână în mână, în bună înțelegere fac cele bune.

Ca să aducem numai câte-va lucruri mai nouă ce se petrec la noi, e destul să amintesc că la finea anului trecut s'a înființat la noi un fond de bucate și adacă la sfatul părintelui Cornel Lazar după o predică frumoasă ținută în ziua de Sfânta Marie, poporul întreg însuflețit a hotărât și înființat un fond de grâu, strângându-se 60 șinice de grâu. Noi adacă mai având un fond de cucuruz care în urma bunei îngrijiri s'a urcat la 300 șinice și din acest fond dăm bir preoților; dar fiind-că la acel fond nu toți creștinii au dat, acum noul fond de grâu l'am înființat cu scopul ca toți să fie scutiți cu vremea de bir și să dăm bucatele învățătoriești de acolo. Ba după școala arătată de părintele Lazar comuna noastră preste vr'o 15 ani din venitele fondurilor va putea acoperi toate spesele cu susținerea școalelor și a bisericii, așa încâ nu vom fi siliți să aruncăm spesele culturale pe popor. Eată dară ce ușurătate ne-am făcut nouă urmând sfaturilor celor bune.

Noi suntem măgăriați și ne însuflețim cu bună nădejde, și iubim și stimăm pe conducătorii cei buni.

Frumoasă mângăiere am avut și în ziua de intrarea în biserică a Maicii Domnului în această zi de bucurie s'a sfințit cu mare

pompă noul „Tron a Preacuratei“, care l'a făcut confratele nostru Odocea Marc, pe spesele sale, costându-l 150 fl. (300 coroane) Eată cum s'a luminat el din cuvintele Dumnezești rostite de pe amvon și cum s'a însuflețit să aducă o jertfă așa frumoasă. Dumnezeu să-i primească jertfa adusă și să-i deie darurile sale bogate, ear noi să ne îndemnăm la fapte frumoase ca acestea!

Sfințirea „Tronului“ au făcut-o preoții noștri C. Lazăr, Alex. Nica și preotul din Săturău părintele Mager cu multă evlavie; ear părintele Lazar ne-a ținut o frumoasă cuvântare despre Maica Domnului și însemnătatea sărbătoarei intrarea în biserică lăudând fapta frumoasă a lui Odocea Marc și îndemnându-ne d'a jertfă pentru înfrumosețarea bisericii.

Așa bucurie de mult n'am avut noi Almășeni, și am auzit vorbindu-se între noi că așa cuvântare frumoasă, puține popoare aud din gura preoților lor, ca și cum auzim noi, deci să le ascultăm și să urmăm sfaturilor date de conducătorii noștri. Acum niște credincioși vreau să facă cu cheltuiala lor și „Tronul episcopesc“ să fie asemenea de frumos ca „Tronul Preacuratei“ făcut de Odocea Marc.

Mai știu și aceea că cu ajutorul lui Dumnezeu pe alt an o să se repara biserica și să se zugrăvească, căci avem frumoasă biserică zidită numai de 11 ani și dorim pe când a veni pe la noi P. S. Sa bunul nostru Episcop să-l putem primi cu cinete și cu fală în sfânta noastră biserică.

Să auzim tot de bine!
Farcaș Marcus,
econom.

Obiceiurile.

Nici o scuză n'o crede Românul mai acomodată și prin care să poată scăpa mai iute de moralistul supărător, decât că: „Pai, știți, vorba ceea: Așa ne-am obișnuit, așa ne-am pomenit din vremi bătrâne!“

Am stat și m'am gândit adesea, dacă este sau nu sincer modul acesta de-a răspunde în chestii, cari taie adânc în viața noastră morală și românească.

„Așa ne-am obișnuit!“ sună și azi ca un refren în inima mea și-l înțeleg, dar înțelesul acesta să manifestă numai în două direcții, pe două căi.

Am moștenit obiceiuri bune și obiceiuri rele dela părinții și înaintașii noștri.

COLINDE.

Auzită dela Lazar Bolca, june din Bacea jurul Iliei.

Coborât'un Domn în țară,
Pe scară d'albă de ceară,
Sfântu soare răsărea
Sfânta ceară se topea.

Să luară și sburără
La mijlocul satului,
La casa bogatului,
Bună ziua muncitorii!
Să trăiți voi cerșitorii!
Gata-i prânzu să-l prânzim?
Prânzu-i gata, nu-i de voi!
Că-i de domni mai mari ca voi!

Să luară și sburără
La capătul satului
La casa săracului.
Bună ziua muncitorii!
Să trăiți voi călătorii!
Gata-i prânzu să-l prânzim?
Prânzu-i gata da-i puțin!
Haida Petre să-l prânzim!

Să luară și sburără
Pe marginea iadului.
Uite Petre 'n stânga mea
Și mi-i spune ce-i vedea?
Ce vâzui mă'nspăimântai!

Ved casa bogatului
La mijlocul iadului
Tot arzând și flăcărând
Și averea sa prădând.

Să luară și sburără
Pe marginea raiului.
Uite Petre 'n dreapta mea!
Și mi-i spune ce-i vedea?
Ce vâzui mă'nburcui!
Ved casa săracului
Pe din luntru-i aurită
Din afară-i zugrăvită.

II.

Colo sus fi mai din sus
Junelui bun *)
Est trei jocuri în trei locuri:
Unu jocu din ce iese?
Tot din boieri d'ai bătrâni,
Doilea joc din ce iese?
Tot din fete și neveste,
Treilea joc din ce iese?
Tot de juni neînșurați.

Toți junii la joc veneau,
Numai un june
Nu-mai vine:
C'ala june-i brașovel
Cu căluțu mârșovel.
Când fu sara lângă sară
Ș'acela june venea
Bunu-i jocul d'il degeal

*) Se repetă după tot șirul.

Dacă-i bunul hai de l joacă.
Dede june de-a-l juca.
Când fu sara lângă sară
Dede murgu a rîncheza
Junele din gură-i grăia:
Rabdă, rabdă murgul meu
Nemâncat și ne'adapat,
Gum rabd și eu ne'nsurat.
Dacă eu însura-m'oi,
Eu pe tine paște-te-oi
Din ierbele Crișului,
De adapat adapate-oi
Din apa Timișului
Și te-om mire veselește.

III.

Vînător de-alui Pilat
Zori bune s'or gătat,
Cu șoi buni cu doguri buni
Cu șoița sus pe vânt,
Cu dogariul pe pământ.
Tot vînără, cât vînără
Zi de vară până'n seară.
Faină feară scornioară:
Vulturuț din două ruzi.
Trasă harcul să-l săgete,
Să-l săgete printre spete,
Vultur din gură-i grăia:
Nu grăbi pe moartea mea,
Că mi-s feară scornioară;
Și-s Iuon și Simtion,
Plecați-vă brazilor,
Se rup două trei clombițe,

Se 'nvîrtește un feredeu,
Să se scalde Dumnezeu,
Dumnezeu cu șoiul său.
Tot să scaldă și se 'ntreabă:
Cel mai bun p'aiest pământ?
Nu-i mai bun ca bou bun,
Că răvarsă brează neagră,
Și revarsă grâuț roșu
Și la spice-i grâu frumos.
Tot se scaldă și se 'ntreabă,
Ce-i mai bun p'aiest pământ?
Nu-i mai bun, ca calu bun,
Se repede din colnic,
Fără băț, fără nimic.
Tot se scaldă și se 'ntreabă?
Ce-i mai bun p'aiest pământ?
Nu-i mai bun, ca popa bun,
Sara cântă'n versilie,
Muez din noapte'n vanghelie
Și'n zori de ziua'n leturgie.

Eugeniu Tordășianu.

Pecurariul.

(Snoavă.)

Erau odată doi bătrâni, un moș și o babă. E nu tocmai departe de sat, la marginea unei păduri mari de stejar, o colibă mică și acoperită acum numai cu mușchiu. Giur împregiur colibei nu e pomenire de ceva grădiniș ori măcar ocol, odată era însă coliba bătrânilor, văruiță și curată, ocolul îngredit

jos încercăm de spaimă; după aceea se scoală și fugi; se ascunde într-o curte îndărătul unei grămezi de lemne. Aci nu mă vor mai găsi! Aici e întunec.

Se ghemuște și se ascunde bine. El să simte unal bine, mânuțele sale zice mai dor. Ah, își zice în sine; aici văzușăne puțin, apoi earăși m'oi duce, că să văd păpușele.

După aceea îi se pare că aude glasul mamei sale, și-i zice: „Mamă eu dorm. Ah cât de bine e să dormi aici!”

Vino la mine copilașule, ca să vezi pomul Crăciunului, zise o voce dulce.

El crezu mai întâiu că e mamă sa, dar nu era ea; el nu vedea pe nime. Oare cine se apleacă asupra lui și-l acoperă la întunec? El întinde mâna și doborât, oh! ce lumină ce pom de Crăciun!

Dar unde se află el acum? Totul strălucete și jur împrejur tot păpuși, dar nu păpuși de care văzuse el până acuma, ci tot copilași și fetițe strălucitoare; toți se învârtesc împrejurul pomului, pe el încă îl ține, îl strâng în brațe și sbeoră cu el în gură. El vede pe mamă sa cum îl privește și-i rade vesel.

Mamă, mamă! Ah cât e de bine aici! strigă mititelul și îmbrățișează pe copil, și ar voi să le povestească de păpușele de după fereastră.

— Dar cine sunteți voi copilași, întrebă el rîzând?

— Acesta e pomul de Crăciun al lui Cristos. La Cristos în totdeauna există în ziua aceea un pom de Crăciun, pentru copilașii cari n-au pomul lor propriu.

Și el află că toți acei copilași și copilașice erau copil ca el, uni morți de frig, alții morți de foame la peptul uscat al mamei lor în decursul formetei. Acum toți sunt aci, toți sunt niște ingeri, toți la Cristos și el le întinde mâinile bine-cuvântându-i.

Dar și mamele acestor copii sunt acolo la o parte și plâng, fie care își recunoaște pe fiul său, copiii aleargă către ele și le îmbrățișează cu mânuțele lor, rugându-le ca să nu plângă că și ei sunt bine acolo...

În dimineața de Crăciun, când clopotele bisericilor vestese bucurie mare, că s'a născut pe pământ fiul lui Dumnezeu, — servitorul casei află după grămada de lemne din curte cadavrul micuțului copilaș, care înghetase peste noapte de frig. Tot așa fu găsită și mamă-sa. Ea murise înaintea lui; ambii s'au revăzut sus la ceruri în casa Domnului. — împrejurul pomului de Crăciun!

sănișii au fost vindute în cât nu mai găsi nici unu. Calărașii făceau pentru generali și doctori sănișii cum puteau: tăiau tălpoaie din scăuduri de brad și înjghebau niște sănișii vai de lume.

Se lăsase o negură deasă; sania Domnitorului abia răsbea prin zăpadă. Câmpia pustie pretutindeni și numai ici-colo se vedeau cai morți și Turci înghetați, rămași din convoințele de robii.

Barba Domnitorului era numai țurtoaie de gheață. Îl străbătuse gerul până în oase. Nu mai era chip de mers înainte pe câmpia întroenită și pustie, și așa Domnitorul fu silit să doarmă în Roșiorii de Vede.

A patra zi, Mercuri, Domnitorul a plecat mai departe. Era cu mult mai frig de cât ieri. Și cu toate că sutej de țărani se străduiseră toată noaptea și azi toată ziua să înlăture zăpada și să facă drum neted, sania Domnitorului s'a luptat cu nămeții și cu drumul, și numai cu greutate putea răsbea pe câmpie.

Noaptea a venit repede. După ce s'a întunecat, sania n'a putut să înainteze decât numai la pas, ear drumul până la Costești la gară era îndelungat.

După o călătorie de o zi întreagă, Domnitorul sosi la gara Costești, cam pe vremea unei.

Trenul stetea gata de plecare.

PETRECERI.

Petrecere cu dans. Se va arangea de inteligența română din Zlatna Lună în 1/14 Ian. 1901 (Sf. Vasile), în sala de dans a d-lui Koloszvári. Inceputul la 8 ore seara, prețul de intrare: de persoană 1 coroană 50 bani, de familie până în 3 membri 3 coroane. Venitul curat e destinat în favorul bibliotecii școlare, în pauză: „Călușerul” și „Bătuta”. Marinimoasele suprasolviri a participanților și neparticipanților se primesc cu mulțămintă și se vor cuita pe cale ziaristică.

Petrecere în Timișoara. Tinerimea română din Timișoara-Fabric arangiază cu concursul tinerimii din Bazos la 17 Dec. 1900 (9 Ianuarie 1901), în sala „Berăriei” (Fabrikshof) în favoarea școlărilor sêraci, serată literară-musico-declamarică, la care cu onoare Vê invită dimpreună cu stimabila familie. Inceputul la 1/2 8 ore seara, biletul de persoană: 1 coroană; de familie (trei persoane) 2 coroane 40 fileri, oferte și suprasolviri marinimoase se primesc cu mulțămintă și se vor cuita pe cale jurnalistică. Damae sunt rugate a se presenta în vestiminte fără lux.

— Programa: 1. „Imn de mărire”, cor miest de A. Flechtenmacher, 2. „Datorința mamei române”, disertațiune de A. Bădescu, 3. „Hei leliță din cel sat” cor miest de G. Dima, 4. „Peneș Curcanul”, poezie de V. Alexandri, declamată de G. Tubu, 5. „Luntrașul”, cor miest (melodie populară) de A. Bădescu, 6. „O cerșitoare”, poezie de C. Tău, decl. de d soara Victoria Bercian, 7. „Româneuța”, cor miest, 8. „Cântec”, poezie de G. Coșbuc, decl. de d soara Aurelia Jian, 9. „Cât te-am iubit”, romanță cântată în un son de G. Cosma cu acompaniament de violină de P. Muntean, 10. „Un răspuns”, poezie de G. A. Rosseti; decl. de Ioan Andreescu, 11. „Lugojana”, cor miest de I. Vidu, 12. „Din secretele trecutului”, monolog comic de A. Popp, predat de G. Cosma, 13. „Cea din urmă noapte...”, cor miest de G. Musicescu. După concert joc, în pauză se vor juca jocurile naționale. „Bătuta” și „Călușerul”.

Sperăm că onorab. inteligență din loc și jur ne va sprijini prin participare la această petrecere română și mai vârtos căci corul condus de bravul înrățător Bădescu din Boroș, încă aduce destule jertfe pentru școlării români sărmant din Timișoara.

În urmă frânt de oboseală și fîsmînd Domnitorul sosi în puterea nopții la Pitești. Aici ca și la Măgurele îl aștepta mare mulțime de oameni așa că nu încêpea pe peronul gării și stetea îndesuită pe piața gării.

De la gară Domnul cu mulțimea a mers de-a dreptul la biserică, unde L'a întâmpinat Mitropolitul din București și episcopul de Argeș. După slujbă, Domnul a luat parte la un banchet, cu toate că de-abia se ținea pe picioare de oboseală.

Piteștenii l-au făcut o primire frumoasă. Tot orașul era numai lumini, și strigătele mulțimii: „Trăiască Domnitorul! Trăiască România!” nu se mai sfîrșiau.

A cincea zi, Joi, Domnitorul, a primit răspunsurile Adunărilor legiuitoare. Lucrul cu aceste răspunsuri este așa. De câte ori s'adună—câtă pe au—legiuitorii țării, ca să facă legi, după chibzuință și nevoie, Domnitorul citește un „Mesagiu”, o scrisoare în care le spune cum stă țara, ce nevoi are ce ar fi de făcut după gândul Sêu, pentru binele ei. Ear legiuitorii se sfătuesc între ei, se chibzuesc și răspund Domnitorului, dacă se învoiesc cu celea spuse de El, și, după știința lor, îl sfătuesc ori îl desfătuesc să facă vr'un lucru.

Aceste răspunsuri l se aduc la palat când e în București. De astă dată, pe vre-

Oferte se pot trimite cassariului Ioan Andreescu, contabilul firmei „Muhle” în Timișoara. Comitetul aranjator.

Colindă.

La Iordan, cu apă caldă,
Bunul Dumnezeu să scaldă
Și se întrebă Domnul Sfânt,
Ce-l mai bun p'acest pământ?
Și înainte și acum
Nu-l nimic ca calul bun,
Că te duce și te-aduce
Și te scoate dela moarte.

Ear se întrebă Domnul Sfânt,
Ce-l mai bun p'acest pământ?
Nu-l nimic ca boul tare,
Că răsfoarnă breazda mare
Și se face grâu frumos
Ca și fața lui Cristos.
Ear se întrebă Domnul Sfânt,
Ce-l mai bun p'acest pământ?
Oaia și mielul lănos,
Eară-și sunt de bun folos;
Vara oile fătate
Ne îndulcesc cu a lor lapte
Și iarna cu alor lână
Ne încălzește de minune.

Culese de: Tosa Voicau, (Pustiniș.)

Un steag românesc de 144 ani

Conferință ținută în Casina română din Blaj la 9 Dec. 1900 de Dr. Augustin Bunea.

Cele mai multe dintre obiectele pentru îmbrăcarea și înarmarea soldaților episcopului le-a cumpărat din Viena prin agentul clerului românesc la curtea împărătească Ioan Babos, care avea salariu de 200 fl. R. la an și prin un neguțător armean Mardar, numit și Mardarovic. Până ce a procurat toate episcopul avu mult de lucru și deasă corespondență cu agentul Babos, și chiar și unele neplăceri. Așa d. e. deși episcopul cumpărase pentru compania sa un steag mai scump de cât era prețul preliminar de generalul Kálnoki adevărat cu 200, în loc de 100 fl. Renensi, totuși generalul nu se părea a fi mulțămint cu steagul fiind că după gustul lui icoana sfintei Treimi de pe steag ar fi trebuit să

fie pe fond roșu, și nu vînt-auriu. Est: ce scria episcopul Aron din Sibiu la 11 Maiu 1757 agentului său Babos la Viena: „Și eola Sanctissimae Trinitatis. unicae spei nostrae. expressa in vexillo effigies. Illustrissimo Comiti non placeret Generali, nihil quod reponam restaret, quam quod etiam ipsam antequam laudatae Dominationi Vestrae litteris memorato Illustrissimo Comiti verbis expresseram, quam et probavit, et ad Dominum Biringger quoad caetera me direxit, sed forsitan rubri, non caerulei voluerit esse coloris.”

Am citat anume aceste cuvinte, pentru că ele arată mai pe sus de ori ce îndoială, că steagul păstrat până acum în biserică catedrală din Blaj este identic cu steagul companiei oferite de clerul și poporul român Mariei Teresiei la 1756, de oare ce pe steagul din biserică catedrală se află și astăzi chipul sfintei treimi, „unica noastră speranță,” cum zicea evlaviosul episcop.

Stăruințele neobosite ale episcopului Aron de a vedea cât mai curînd înarmăți și îmbrăcați, pe cei 130 feciori ai companiei, nu au rămas fără de rezultat dorit. În 2 Februar 1757 episcopul pu scrie agentului Babos la Viena, că compania deja la începutul lui Ianuar era completă încât privește soldații, și că numai puținii cai îi mai lipseau.

În fine după-ce soldații au fost asențați în Blaj de locotenentul Csakoka, au plecat cu toții voioși de aici la 21 Februar 1757, mergînd prin Turda la Cluj *) și de aci mai departe prin Budapesta și Viena spre a „face cinste și lor și neamului lor”.

Această mîndră companie nu avea din neamul nostru numai ostași de răd, ci și ofițeri români. Insași împărătoasa dase drept acelor, cari vor oferi companie întregă ca să poată ei numi pe ofițerii companiei. Eu cred, că episcopul Aron s'a folosit de acest drept, deoarece-ce mai multe epistole ale sale ne arată, că în companie era un bărbat instruit, cu care el întreținea corespondență latină, și pe care îl intitula „Dilecti in Christo Filii” adevărat „iubite în Cristos Fiule”. Cultura superioară și cunoștința limbii latine dovedește, că acel bărbat nu putea fi greegar, ci ofițer.

Până acum înse nu am putut afla numele ofițerilor români, afară de unul singur. Într-o scrisoare a părintelui Mateiu Gai-ger din anul 1757 se face amintire de doi nepoți ai episcopului Aron: unui Ioan Aron fizic, adevărat medic, și altul frate cu acesta

*) Aron către Babos 28 Febr. 1757.

torul ținea mult să-și dovedească recunoștința și să arate că răsplătește vrednicile oamenilor mari.

La gara Titu, Domnul a fost întâmpinat de soția Sa, Doamna Elizaveta, care nu-și văzuse soțul de patru luni. Cău grije a dus și Ea, știindu-și soțul departe în tabără, pe pământ dușman și într'atâtea primejdii!

Și la Golești și la Titu era adunată lume, ear gările erau împodobite de sêrbătoare. În tot lungul drumului dela Măgurele până la București, Domnitorul a văzut cu ochii Sêi bucuria multîinii, și s'a încredințat însuși că de îngrigiată a fost țara noastră pentru viața Domnului și pentru izbânda armatelor.

Și Dumnezeu L'a adus îndărăt și pe El și pe armată, sîntîtoș cu toți și cu izbânda smulsă din mâna dușmanilor noștri de veacuri.

Avea destul temei să fie mîndru Domnitorul de atâtea grije ce a dus-o țara; și putea să fie mîndră țara că are un Domn așa de viteaz și o oaste așa de voinică.

XXV.

Dar cea mai frumoasă primire l-s'a făcut în capitală, precum se și cuvine capitalei, căci are și mai multă putință.

Cât e de lung drumul dela palat până la gară mulțimea adunată era așa de în-

și căpitan în regimentul lui Kálnoki, **) Este deci probabil, că acest Aron neoret al episcopului și căpitan în regimentul lui Kálnoki a fost ofițer chiar în compania Clerului și poporul român, și că cu el a întreținut episcopul corespondența amintită în limba latină. Lui probabil, i-a trimis episcopul în Martie 1757 un butoiu de vin dela Tŭr pentru domnul general Kálnoki, și o cantitate oare-care de vinars pentru gregarii companiei. Lui a scris episcopul în 20 April 1757, că după ce Dumnezeu a ajutat companiei românești să pornească din Viena la tabără, el să nu-și pregete a merge la mareșalul Brovn, care era staționat în Bohemia, spre a-i prezenta respectuoase salutări dela episcopul, ear dacă soartea îl va duce și prin Silesia, pe la domeniul ilustrului domn de Zuanna, să exprime și acestuia gratitudinea fiească, ce episcopul o poartă față cu acest domn. Tot prin acel căpitan se pare, că da episcopul instrucțiuni călăreților români, cum să postească în străinătate, și apoi adaugă: „mă bucur, că nu umblați după titlaturile goale, căci nu prin titule, ci prin fidelitatea cea mai aleasă și prin zel învâpăiat vă veți împlini datorința față cu Dumnezeu, cu împărăteasa și cu chemarea voastră și veți satisface așteptările noastre. Ca să puteți sevriși acestea, în continuu mă rog la Dumnezeu, și din inimă împărtășesc, țio și la al tŭi binecuvântarea noastră părintească“.

Orl cât de mult am dori să cunoaștem și vitejile sevrișite de compania românească în luptele crâncene purtate 7 ani de Austro-Uogaria în contra genialului strateg Frideric al Prusiei, durere, aceasta dorință nu ni-se poate împlini, căci o trupă de 130 de husari era prea mică, pentru ca să se fi putut valida singură între zeci și sute de mil de ostași și ast-fel să fi dat ansă cronicarilor de a se ocupa în mod special cu faptele ei.

Mi-se pare însă probabil, că compania aceasta, după ce numai în jumătatea a doua a lunii lui April 1757 pornise din Viena spre câmpul de războiu, nu va fi putut sosi așa de timpuriu la Praga, încât să ieie parte la bătălia, care în 2 Mai 1757 s'a terminat lângă această cetate cu înfrângerea armatei austriace și cu moartea eroică a mareșalului Brovn. Cred înse, că la strălucita victorie raportată de mareșalul austriac Daun asupra regelui Frideric la 18 Iunie

**) Dignetur significare, — zice Gaiger — me requisitum fuisse a Domino Ioane Aaron phisko, Dni Capitanei Incolytas Legionis Kálnokianae fratre... Ear în al jos: „Nullam apud me prorsus mentionem D. Aaron fecit de cambiali schœda ad Illum Praesulem avunculum suum transmittenda“.

1757 lângă Kolin, și compania noastră a luat parte pentru că este cert, că armata lui Daun căpătase însemnate ajutoare din Ungaria și Transilvania după lupta dela Praga, și între aceste ajutoare a trebuit să fie și compania românească.

Este mai de parte sigur, că generalul Kálnoki a luat parte la campania din toamna anului 1757 în Silesia, *) când austriacii au cucerit fortăreața Schweidnitz (12 Noemvrie) și cetatea Breslau (22 Nov. 1757. Fiind-că însă compania românească era parte integrantă din regimentul lui Kálnoki, ea încă trebuie să fi contribuit la aceste succese.

Dar ori-cari ar fi fost suferințele, pe-ripențele și luptele, prin cari a trecut compania clerului și poporul român, este mai presus de ori-ce îndoială, că această mică trupă s'a luptat cu bravură, care pururea a fost podoaba ostașilor români în oastea monarhiei noastre. Dovadă despre aceasta este însuși steagul companiei, care n'a putut fi smuls nici odată din mâna vitejilor grupați în jurul lui. El l'au adus earăși la Blaj, ce e drept sfârșit și ciuruit de gloanțe, dar cinstit și nepătat. Că a fost un steag glorios, care a făcut cinstea neamului nostru, ne dovedește pietatea, cu care episcopul Aron l'a așezat și următorii lui l'au păstrat în însăși catedrala din Blaj, înaintea sfântului altar în corul din dreapta, ca o relievie scumpă, care pururea va vesti și lauda abnegațiunea rară și devotamentul nefățărît, cu care Românii au știut totdeauna să-și jertfească averea și sângele, ori de câte-ori era în primejdie tronul și dinastia, siguranța și fericirea patriei.

Ignoti nulla cupido. Poate însăși impregiurarea, că acest steag, și ca obiect de artă și ca glorioasă relievie moștenită dela strămoșii nostri, a fost necunoscut, ne explică puținul interes, ce unii l'au arătat față cu intrunirea noastră de astăzi. Nu ne su părăm pentru aceasta, ci ne mângâiem, că am mai putut afla pulbera arhivelor de pe o pagină frumoasă din trecutul bisericii și neamului nostru, și prin aceasta am adaus și noi ceva la argumentele, cari militează pentru drepturile poporului român în această patrie, căci în validitatea aspirațiilor unui popor cumpănesc totdeauna greu meritele lui pentru Tron și patrie. Celor ce-ai binevoit a ostent la intrunirea noastră spre a reaminti unul dintre aceste merite, vă mulțămesc din inimă și ca președinte al casei și în calitate de conferențiar.

*) Vezi opul: M. Theresia u. der siebenjährlige Krieg, von Alfred Ritter von Arneht, Ester Band, Wien 1875, la nota 587, pag. 515.

Din cercurile tinerimei

Stimate Domnule Redactor!

Vă rugăm să binevoiți a da loc următoarelor:

Duhul neînțelegerii și rismei asupra tinerimei române din Oradea-Mare s'a pogorit în chip de porumb. Acest simbol al dragostei și păcii, în acest an școlastic, fiind urmărit de sumeție și îngâmfare goală, n'a produs decât certe și frecări în stul acelei tinerimi, care numai acum doi ani, a fost propovăduitoarea idealismului, intruparea jertfei și prototipul iubirei de neam.

S'a zguduit în urma acestei pogoriri desastroase corabia tinerimei, condusă până aci de spiritul iubirei frățești și cel slab la suflet au părăsit corabia și plutiți de undele patimilor, au descălecat pe insula rățaciilor, — ca să piară val de ei — însă cei îngrijiți de soartea corabiei, au rămas neclintiti și decisi să o conducă, în fața tuturor primejdiilor, la limanul dorit...

Puțini au rămas corăbierii și cu toate că și chiar cărmășul și adiutantul lui loviți fiind de boala leprei au perit în întunec, cei rămași ne înfricați și cu nădejdea nutrită de țaria sufletului lor, își vor și apăra de toate relele avntul cel mai scump: însuflețirea idealismului și vrednicia de a se numi de tineri români.

Dar să înregistreze întâmplările catastrofa, causata de superbia și neprecauțiunea celor pățimași.

Și în acest an, ca și în ceilalți ne-am adunat să ne alegem un conducător, președinte, care cu cinste și bărbăție să ne reprezinte în toate afacerile noastre. Și ne-am trezit, că s'a ales în persoana d-lui Nestor Porumb, tinerele, al cărui trecut și vederi ne-au servit de îndemn, ca făcându-l opoziție, să l'asilim, să părăsească acest post, pentru-care l'am ținut de nevrednic. Întrecutul lui am văzut primejdute calități, cari se recer dela un președinte, ear în vederile lui desfășurate cu ocazia vorbirii, cu care a binevoit să primească înalta distincție primită din partea „majorității“, am văzut reogândite presemnele unui *curent străin, periculos, care, ferească Dumnezeu, să se înrădăceze în sinul tinerimei române, care să numește speranța viitorului.*

Aceste au fost motivele, pentru-cari a trebuit să-i facem opoziție d-lui Porumb; și el a știut bine aceasta... Deci e un neadevăr ceea-ce a scris d-l Abădean, că din pricina nealgerii candidatului nostru am fi făcut-o aceasta, cu atât mai vârtos, că nu

odată ne-am exprimat, că îndată ce se va alege o altă persoană, fie ori-cine, noi vom înceta de a obstua.

Și cugetă onoratul public, că d-l Porumb și-a împlinit datorința, ca în fața acestor să abzică? Da, a abzis, însă într'un mod nenatural pomenit!

Într'o zi unul din argații d-lui ne surprinde cu veste, că va fi după miez de seară, ordinea zilei: abzicerea președintelui. Am fost frapați de o așa abnegațiune telui. Am fost frapați de o așa abnegațiune și în seara de după aceea: d-l Porumb în vorbe reci, lipsite de orice motivări, a demisia și dimpreună cu el așezându-l pe comitet, ear cel mai zelos aderent a fost Porumb cu mâni tremurânde ține o coală de mână și cetește cuvintele zdrobitoare: *Scrișiți (solidari și protestanți) subscrișiți la declarația apărută în numărul 232, — altcumferiți de a alcătui „majoritatea“ impunătoare) declarăm, că cu ziua de azi am încetat de a mai fi membri ai acestei societăți...*

O tăcere... ș'atunci s'a ridicat unul dintre noi și i-a făcut atenți, să grijască și să cumpenească pasul, ce-l fac, căci va avea urmări desastroase, — dar ca răspuns am văzut, că numai decât părăsesc sala. Cu inima înfrântă de durere a trebuit să luăm la cunoștință pierderea atâtor membri „preacopți“, și nu ne-am știut explica, că de unde așa hotărâre momentană și de unde așa un pas greșit mai ales în preajma seara, de care ne despărțeau numai câteva zile?...

În urmă am înțeles totul. Un legământ „sfânt“ au legat Domnialor, pecetluit cu cuvântul lor de onoare, că nu le trebuie alt-cineva de președinte, decât Porumb, și a fost scurtă calea dela sala părăsită până la localitatea devenită astăzi reunită, unde cu rar entuziasm, necontenbați s'au îndestulit colegii desbinați polți și l'au ales din nou de președinte pe modestul dn Nestor Porumb...

Nu avem cuvinte, cu cari să putem îndestul caracteriza aceasta procedură nevrednică de niște tineri români.

Aceasta apucătură s'areată ne-a pus în uimire, fără-ca să și gândim la denunțarea înaintea publicului din loc, — am păstrat tăcere exemplară.

Puține zile mai aveam până la vestitul s'arată literară, și cu toate că „majoritatea“ desbinați s'a îngrijit să informeze fals publicul din loc, totuși nici în invitațiile peștru serată n'a cutezat această „majoritate“ să se numească de tinerime, nu pentru-că doar n'a voit să provoace certe, și nu avea basă, nu avea drept la așa ceva.

glotită, că nu puteau străbate trăsurile.

Din faptil zilei lumea începuse să furnice pe drumuri.

Casele erau numai steaguri și flori, drumurile numai podoabe, și ici colo porți triumfale cu slove de aur, spunând numele redutelor și cetăților bătute de Români.

Era și ziua frumoasă.

Cel care l'a primit când sa dat jos din tren, a fost primarul capitalei, care-i dete pâne și sare, urându-l de bună sosire. Ear Domnitorul i-a mulțumit, și a rugat apoi mulțimea să vie împreună cu El la Mitropolie, ca să mulțamească lui Dumnezeu pentru toate.

Domnitorul în trăsura deschisă, alături cu Doamna, plecă la biserică. După el mulțimea, cu strigăte, cu muzici, un nesfârșit alaiu.

Pe cale, din tote casele arunca mulțimea flori în trăsura Domnitorului.

În piața teatrului, la fereastra unui hotel, stetea Osman-pasa, care s'oprise puțină vreme în București în drumul spre Rusia, unde avea să stea ca rob. Domnitorul l'a cunoscut îndată, ear Osman s'a plecat cu umilință și a salutată pe Domnitor.

Trăsura mergea la pas. Lumea se îngâmădea pe lângă trăsura, arătându-si bucuria prin neconținute urale. Nu se poate scrie ce-a fost atunci, așa de mare lucru a fost.

Vufetul mulțimii se îneca în cântecele clopotelor dela toate bisericile din București și pe-deasupra tuturor s'auzia bubuitul tunurilor.

La Mitropolie Domnul a fost primit de Mitropolitul și de toți arhierii, în haine de sărbători împărătești. După sfânta slujbă, El a intrat în sala adunării deputaților, și suindu-se pe tron a vorbit legiuitorilor țării.

Printre alte vorbe ce le-a spus, a vorbit și de oaste și a zis: „Multe greutate, multe nevoi am avut de biruit. De șase luni încoace s'au petrecut lucruri mari și hotărâte. Locul Meu, în împrejurări așa de grele, era în fruntea oastei, care apăra moșia românească, onoarea și neatârănarea ei. Știe țara întreagă, cum și-a făcut oastea datorita sa, cum a pus împlinire toată nădejdea pusă întrușa adevărind și nestrămutata Mea încredere în oastea țării... Sunt mândru că am fost în capul ei, pe când ea și-a vărsat sângele petru neatârănare scumpei noastre patrii. Dumnezeu să bine-cuvinteze România cea neatârnată și de apururi să întărească viteza noastră armată.“

Apoi președintele adunării legiuitoare l'a răspuns și între multe vorbe frumoase l'a zis și acestea: „Fiți bine-cuvintat în capitala României, Căpitane al oastei și Dom al țării, care ai făcut din viteza Ta scut hotarelor și neatârării țării, ear din virtuțile Tale o temelie neclintită a legilor.“

După aceasta, Domnitorul, însoțit de mulțimea ce venise cu El, s'a întors la palat.

Seara a venit lumea cu facile și cu muzici la palat. Ear după aceea Domnul cu Doamna, au eșit cu trăsura și au străbătut stradele, în vederea mulțimii, care nu și mai putea stăpâni bucuria.

(Va urma)

Glume.

Dl B. a văduvit de câteva zile. Aducându-i-se socoteala cheltuelilor pentru înmormântarea răposatei sale neveste, părându-i-se socoteala dricarului prea mare, el zice:

— Cam scump.

— Lasă domnule, răspunde dricarul nu e scump; nevasta d-tale ar fi dat bucurosi îndoit pentru d-ta.

— Hai, David, vino să te joaci cu noi, — îi chiamă niște copii pe un tovarăș al lor, jidanaș.

— Nu pot; am o afacere, se scuza David; tata mi a dat cincî cietari și eu mă duc să-i împrumut lui Ionel, ca să-mi dea săptămâna viitoare cincî spre-zece bani.

În focul unei certe casnice, mâna

doamnei Balamac cade cu greutate pe obrazul soțului dumneas.

— Doamnă, exclamă grav dl Balamac, când, acum patru zeci de ani, am solicitat obținere mâna, nici nu m'îl trecea prin minte, că vei întrebuinta într'o zi această mână într'un chip așa de barbar.

Clientul (abia ținându-se pe picioare) zice: Ei, ce am de plătit?

Cărciumarul. N'am însemnat nimic până acum. Fiți bun și mergeți puțin prin sală pentru a vedea cât ai băut.

— Unul dintre strămoșii mei a ajuns la vârsta de 98 ani.

— Bunică mea a murit la vârsta de 110 ani.

— „Toate astea-s fleacuri: Soacă-mă nu moare nici-odată.“

— Ce fel de sirme sunt acelea care stau întinse peste toate stradele? între un om pe altul.

— Acelea sunt sirme pentru țelele, răspunde celalalt.

— Dar unele sunt subțiri, ear unele sunt mai groase?

— Da, cele groase sunt pentru cei care aud greu.

Și cu toate că dl. ex-presid nt Porumb...

Notăm, că în intervalul dela serată...

Obădean a promis o aceasta, și a pre...

Din acest moment a trebuit să pierdem...

Și cu aceasta am fi gătat cu expune...

Am expus toate aceste întâmplări în ordine...

carti au pretensiunea de a se numi serioși...

Și cine formează dar tinerimea română...

Și cine are dreptul, ca să muncască ca...

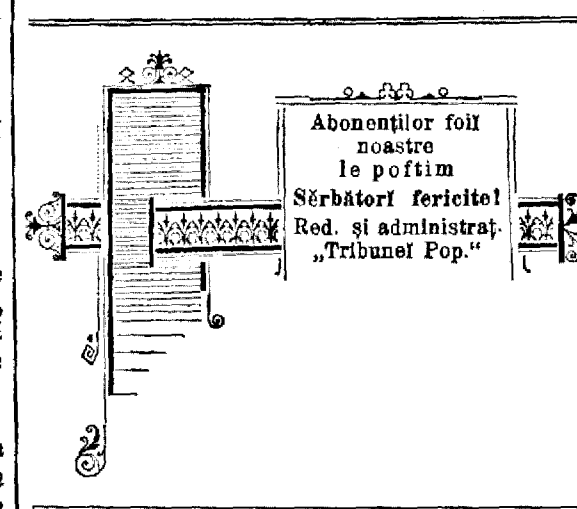
Judece Onoratul public și această ju...

Cu asta am datorit celor, care au ni...

O măciucă e destul pentru un car de...

Oradea-Mare, la 1 Ianuarie st. n. 1901.

Cu stimă: Augustin Szilăgyi, stud. în drept. Au...

Noutăți

Arad, 4 Ianuarie n. 1900.

Asentările în comitatul Aradului. Eată cum se vor face în anul...

Un bărbat generos Dl. Pantaleon Lucuța, căpitan c. și r. în pensune, cassar consistorial...

Nou avocat român în Arad. D-l Dr. Stefan Rovinsky și-a deschis...

Pentru săraci. Subscrisul vin a vă ruga să binevoiti a da loc în prețitul...

Din Lipova primim o invitare ungu...

Dar de Crăciun îngrozitor. Milionarul american M. Buchanan, proprietar de mine...

A doua zi a fost avisat, că urna ce era în cutia ce i-s'a trimis, conținea cenușa...

Citiți

Vatra părăsită

de Ioan Slavici.

Cea mai nouă scriere a distinsului nostru literat.

Se poate comanda la administrația 'Tribunet Poporului', Arad.

Prețul unui exemplar 75 cr.

Un post de scrietor caută în vr'o cancelarie, fie notarială la sat, fie de altă natură, un tiner român, absolvent de 6 clase medii...

Atragem atențiunea cetitorilor nostri asupra inseratului D-lor Czizgelbrier și Berta de pe pagina a 4 a...

Posta Redacției.

Moise Ilie, în T. Cartea despre care te interesează n'a apărut încă.

Z. D. Șeica-mare. 'Tânguirea Românilor' nu se poate publica, deoarece ce oricum am schimbă-o...

Mai multe articole dela învățători nu s'au putut încă publica, fiind mare îmbulzeală.

Ch. D. în Cetea. Cu preotul Raica s'a încheiat discuția. Nu o mai putem începe...

V. Lupșă în B. Comloș. Dacă ai plănușoare, îndreptează-o forurilor competente: la consistor. Toate afacerile nu se pot publica în foaie, nefiind loc.

S. Radomir, Slatina. Dacă ești luat între parochieni (scris în lista sinodului...

parochial), trebuie să plătești cult. Tot așa: dacă locuiești în sat, trebuie să plătești și pentru străjeri.

Abonent 2742. Szuics experează împrumut în orase cu intabulare pe case, ear la sate intabulare pe pământ. Percentele 4 1/2-6.

I. B. Tiligca. Cu plăcere, în numărul de anul nou duplu. Pentru acesta a sosit târziu.

B. Podoabă, Cluj. Mulțumim! Se va face.

Un binevoitor, Siria. Publicăm numai dela persoane, cari se subscriu, ca să știm cu cine avem a face. E trist, de alt-fel, cazul despre care ne scrii...

Posta Administrației.

Dlul Fleșer în Comăușul-mare: Am primit pe semestral prim din 1901; sunteți dar plătiți până la finea lunii Iunie 1901.

Dlul Simeon Pavel în Grohot. Am primit pe anul întreg 1900, ear cele 2 cor. primite la 4 Ianuarie au fost pe sem. II. din 1899, care încă nu era solvit.

Dlul Gavriel Pașca în Făurești. Am primit 4 coroane; mai aveți 5 coroane de solvit.

Dlul Ioan Saturn în Merişor. Ne mai datorați încă cu 4 coroane pe anul acesta 1900, pe care V rugăm a ni-le trimite, căci cu cele 4 coroane primite acum v'am achitat abonamentul pe anul trecut.

Dlul Petru Muntean în Moșnița. Am primit abonamentul până la finea anului 1900.

Dlul C. Roza în Leucești. Sunteți achitat până la finea anului 1900, Vă mulțămim.

Dlul Toma Jivan în Bazoș. Abonamentul d-voastre l'am primit împreună cu al dlul George Beluț la 17 Ianuarie, a. c. și anume pentru d-ta 2 cor. și pentru Beluț 2 cor. astfel d-ta mai datorezi cu 2 cor. pe al II sem. 1900 avem couponul la mână.

Dlul Damian Mihoțu în Mășca cu aceste 2 coroane e achitat abonamentul până la finea anului acestuia.

Dlul George Muntean în Pâncota. Mai datorați cu 2 coroane pe al II. sem. anul acesta.

Dlul Marcu Popa Gaiu-mic. am primit.

Dlul Ioan Gherga în Jidovar. Cu 2 cor. primite vați plătit abonamentul pe sem. II. anul acesta, iară nu pe anul viitor.

Dlul George Petrovičiu în Oșeroava. Am primit 2 cor. și mai aveți încă 2 pe al II. sem. anul acesta.

Dlul George Măgulăan în Cinte. Ne mai datorați încă cu 2 coroane pe sem. II. 1900, fiind achitat abonamentul din anul 1899 și jumătate 1900 cu 10 coroane primite acum.

Dlul Ioan Jurgiu, ferariu în Selizta. Sunteți achitat cu abonamentul până la finea anului acesta 1900. Vă mulțumim, biletul roșu Vi s'a trimis din greșală.

Dlul Iosif Lupu în Roșia. Am primit pe al II. semestru din anul acesta 1900, eară nu pe sem. I. din anul viitor.

Dlul Mihriu Iati în Meneș. 2 coroane primite e abonamentul pe a II. jumătate de an 1900.

Ultim cuvânt.

Unui fabricant de epigrame.

Când un cantor, din tipic, Cum zicit, nimeni nu știe, Asta nu face nimic; N'a fost 'Lehrbuch' de popie.

Dar când din tref epigrame, — Cât de blând le ai judeca, — Nu-i nici una de parale, Asta totuș e ceva!

E ceva ce să te îndemne: Foaie tale din Sib.I, Sub titlul de epigrame Să nu-i mai trimieți prostii.

Budapesta.

Nn.

ECONOMIE.

Cereale (bucate). Prețurile dela 30 Decembrie. din Arad:

Table with 2 columns: Cereale (bucate) and price. Rows include Grâul cel mai bun, Cucuruz, Săcară, Orz, Ovės.

Editor. Aurel Popovici Barcianu. Red: respuns: Ioan Russu Șiriana.

Cel mai bun croiu!

Insoțirea
CALȚUNARILOR din ARAD,

Strada-Bisericeii, Palatul Minerilor.

Singură în felul său ține în deposit numai fabricații proprii sau gătește la comandă

ghete pentru dame și bărbați,

cum și papuci pentru băieți și fete, apoi ghetă comode și alte soiuri de încălțăminte.

Toate acestea nu sunt lucruri de fabrică, dar' sunt mai ieftine și mai bune.

Comande din afară se execută prompt și cu prețuri moderate.

Trimitem și la casă ghetă de probă în ori-ce timp dorit.

Aparat elastic pentru călcaie, invenția lui Löderer, capitan de honvezi ung. reg., aplicabil atât la ghetă de dame, cât și la ghetă pentru bărbați, se poate avea numai dela noi.

Mare magazin de creme și lakk-uri în diferite culori.

Prețuri ieftine de necrezut!

Numai articli de fabricație proprie!

Materie de calitate excelentă!

484-3

Cel mai ieftin isvor de cumpărare în articli de fer.

Czigelbrier și Berta

Arad, Andrassy-tér Nr. 3.

Pravălie cu negoț și unelte de fer
pentru comerț și industrie.

Numărul telefonului pentru oraș și comitat 386.

Adresa telegrafică: Czigelbrier.

Recomandăm marele nostru magazin cu tot soiul de negoț de fer, ferării la edificii și mobile, mașine de fert (sparherturi), cuptoare de fer și unelte pentru toate ramurile industriei.

În aranjamente de culină articli economici, unelte pentru lucrarea viilor, cuțite de altoit. Pompe contra perenosporei. Patine asortiment bogat.

Unicul reprezentant în Arad al fabricii de mașini economice Hofherr și Schrautz.

Cu consemnare de prețuri curente și cu preluare de spese servim gratuit

527 5-10

Comandele și în provinciă se execută prompt.

Mașini pentru tocat (pisat) carne cea mai bună calitate.

A apărut

Și se află de vânzare la administrația „Trib. Poporului“ următoarele opuri:

	coroana	fleri
1.) „Geografia Comitatului Arad“, pentru clasa a III-a școlilor populare, de Damaschin Medre, învățator; aprobat de Ven. Consistor ilustrată cu cărți geografice	—	70
2.) „Amicul Poporului“ — de Titus Vuculescu, pretor. Indreptar practic în cauze administrative.	—	1.—
3.) „Lupta pentru drept de Dr. Rudolf Ihering traducere de T. V. Păcățean,	—	2.—
4.) „Judecătorile cu jurații“ — de Teodor V. Păcățeanu,	—	80
5.) „Libertatea“ — de Ioan Stuart Mill, tradusă de T. V. Păcățeanu,	—	2.—
6.) „Principiile politice“, după Dr. T de Holtzendorf, de T. Păcățeanu	—	4.—
7.) „Caractere morale“ — exemple și sentințe culese din istoriile și literaturile popoarelor vechi și moderne, de Ioan Popea, profesor în Brașov.	—	2.50
8.) „Războiul pentru neatarnare“ de George Coșbuc.	—	1.20
9.) „Din vremuri apuse“ — de Iudita Secula născ. Truția	—	1.—
10.) „Vieritul“ — de Petru Vancu,	—	1.—
11.) „Teoria Dramei“ — de Dr. Iosif Blaga.	—	3.80
12.) „Juvenilia“ — de Sextil Pușcariu.	—	1.80
13.) „Cuvântări bisericesti“ — traduse de Ioan Genț.	—	5.—
14.) „Pribeag“ — de Ioan Iosif Sceopul,	—	1.50
15.) Instrucțiuni populare despre Datorințele și Drepturile purtătorului de dare edată de Vilhelm Niemandz	—	1.20
16.) „Liturgia Sf. Ioan Crisostom“ (pe note) pentru cor mixt pe patru voci — de Nicolae Ștefu învățator în Arad. Această liturghie conține toate cântările liturgice, ce are să răspundă corul în Dumineci și sărbători. Pe lângă acestea mai conține irmoase, priesne și un adaus de cântece populare. Toate imnele se pot cânta și numai pe 2 3 voci. Prețul unui exemplar s'a redus dela 6 la 3 coroane.	—	—

La comande să se mai adauge de fiecare op 10 fleri spese postale.